

**TALO NUMERO
YKS-NOLLA-KAKS-YSI**

**TALO NUMERO YKS-NOLLA-
KAKS-YSI**

T.I.JANE

©2016 T.I.JANE

Julkaisija: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789523301979

Kansikuva: Joonas Tiainen

Kiitokset:

Pekulle jälleen kerran isosta jeesistä.

Joonakselle kansikuvasta, se on loistava!

Esilukijoille kannustuksesta.

Todelliselle Liuhulle mahtavista esimerkeistä.

Kielentarkistuksesta Sirpa Ovaskaiselle.

Kaikille lukijoille:

Muistakaa! Yksi tärkeimmistä asioista on mielikuvitus!

T.I.JANE

Kun tuuli purjeita pullottaa,
on helppo olla ja rallattaa,
mutta siinäpä vasta mies,
ken naurahtaa, kun pursi
kiville karahtaa.

Tämän tarinan mies tietää,
että tällainen kiville ajo on
osa suurempaa
kokonaisuutta...

Meillä kaikilla on aina jotakin opittavaa ☺

1. Hiihtolenkki

Vasta 3 kuukautta sitten ”Lordien” asuntoalueelle Länsi-Suomesta muuttanut Kari Pekkala kolkutteli naapurin ovea.

Kari Pekkala oli täyttänyt 35 vuotta pari kuukautta sitten, samaan aikaan hän oli suunnannut vaimonsa Satun, 30 v., kanssa Lappeenrantaan töiden takia.

Kari oli saanut uuden työpaikan Lappeenrannan kaupungin maanosto-osastolta, ja hänet oli välittömästi nostettu osto-osaston päälliköksi. Se oli ollut myös ehdoton ehto, kun hän haki kyseistä työpaikkaa.

Hän oli pitänyt kunnostaan huolta, ja se näkyi hänen lyhyessä kropassaan, joka oli laihanoloinen mutta tosi tiukka.

Kasvot olivat kapeat ja posket lommolla, kuten monella treenatulla yleensäkin. Kasvoista silmiin pisti hörökorvat, joista oli kyllä muistettu vuosien varrella monessakin mutkassa muistuttaa.

Siniset silmät tasoittivat kuitenkin kokonaisolemusta, ja ne tekivät hänestä heti varteen otettavan väittelijän, varsinkin kun hänellä oli silmillään mustat pyöreillä linsseillä varustetut silmälasit.

Hänellä oli palava halu olla esillä, mutta tällä asialla oli usein kääntöpuolensa. Monesti hän aloitti väittelyn eri asioista, ja väittelyt päättyivät siihen, että hän itse suuttui lopputuloksiin.

Mies oli muodinmukainen, ja jos jostakin henkilöstä voi sanoa, että hän on insinöörin oloinen, niin juuri Kari oli sitä.

Vaimo Satu oli taasen yksi perhepäivähoitaja alueelle lisää, ja heitähän näillä kulmilla tarvittiin.

Satulla oli intohimoinen tavoite: Lappeenrannan alueen päivähoitoasiat piti saada pikaisesti parempaan kuntoon, ja se vaati hänen ajatustensa mukaan länsisuomalaista ajattelutapaa.

Karille urheilu oli todella tärkeä juttu, ja sitä piti hänen mielestään jokaisen saada päivittäin riittävästi, ja sen puoleen hän oli nytkin liikenteessä.

Kari oli päivittäin käynyt eri naapurien ovilla kolkuttelemassa, josko talon isäntä lähtisi hänen kanssaan lenkille tai hiihtelemään. Näin hän oli luonut ystäväverkoston, ja halu sen laajenemiseen oli valtaisa. Samalla sai alueen muista asukkaista tarkempaa tietoa, ja se oli sellainen pointti, jonka jälkeen oli helppo erottaa hyvät akanoista – hyvät ja huonot, rikkaat ja köyhät, vaikutusvaltaiset ja vaikutusvallattomat.

Niin muuten ”Lordien asutusalue” -nimi tulee siitä, koska tämä alue on niin hieno ja siellä on niin hienoa väkeä, että koiratkin haukkuvat vain kello 22 ja 06 välillä.

No, nyt Kari oli Jääskeläisen ovella ja isäntä Tapio tuli aukaisemaan oven.
-Päivä, Kari sanoi ja katsoi samalla isäntää.

32 vuoden ikään päässyt Tapsa oli kulmikaspäinen kaveri. Vaikka ikää oli vähän, oli Tapsalle kertynyt jo muutama ajatusviiva otsikolle. Hiukset olivat ristiveriset, lyhyet sivuilta ja hiukan pitemmät päältä. Silmät olivat siniset.

Mies oli ihan perussuomalaisen oloinen, kun naamaa täydensi pienellä sängellä olevat viikset ja parta.

175 senttiä oli pituutta. Farkut ja jostain syystä lähes aina rikkinäinen t-paita oli perustavamerkki tällä kulkijalla.

Vertailua kesti hetken, kunnes Tapsa vastasi.

-Päivää.

-Mää muuti vaimo kans täl alueel muutam kuukaus site ja ajatteli lähte täs vähä tutustuma uussii asukkaisi.

-Jahas, tuumasi Tapsa, samalla hän ajatuksissaan totesi, että naapuri lienee semmoiset 170 cm pitkä ja mitähän verkkari äijällä on mielessä.

-Ni, ajatteli, et ootko hiihtomiehhi ja lähtisix sää mun kans hiihtä. Mul o tutux tul reit, joka lähtis tuolt mun talo takka ja kiertäs saimma rantoii pitki lähel Lappeenranna keskust ja sielt voitäs suunnatta lentokenttä reunna kulkev latui pitk takas alueelleem. Kilometrei tulis sellast 15.

-No, kyllähän se passaa, oikeeseen taloon tulit hiihtäjää pyytämään, tutulta kuulostava reittihän sinulla tuntuu olevan suunnitelmassa. Minulla menee jonkin aikaa, koska pitänee voidella sukset ja antaa niiden sit vähän tekeytyä ulkoilmassa sopiviksi, että pitävät ja jottei lumi takerru pohjiin kiinni. Mitäs pitoo sinne nyt pitää laittaa?

-Mää laittoi itellei -2 ja -6 välil asettuva pitoo, onks sul sellattii.

-Joo, kyl löytyy. Tuu sisään, ni laittelen sukset valmiiks. Ai niin, pitänee sanoa ihan käsipäivää, minä olen Jääskeläisen Tapio, samalla Tapsa ojentaa kättänsä Karin suuntaan, joka vastaa käden puristukseen.

-Pekkala Kari.

Sukset saatiin pian laitettua toimintakuntoon, ja miehet lähtivät hiihtämään, mutta jo alkumatkasta Tapsaa alkoi vituttaa suksien lipsuminen, samalla painoivat vuorotyön tuomat ongelmat eli univaje. Tapsa oli tullut aamulla yövuorosta kotiin ja oli ennen Karin tuloa ehtinyt nukkua 4 tuntia, mutta itseäänhän siinä syyttää sai, kun ei osannut sanoa ei, kun kutsu hiihtolenkille kävi.

Miehet hiihtivät Saimaan rantaviivaa pitkin ja olivat jo keskustan tuntumassa.

-Ei jumaliste, eihän nää sukset pidä yhtään, Tapsa ärähti.

-No, mul o viel pitovoitteitten al sellattist vanhha +1 ja -1 pito, jote sen takis mul varm pitä parem.

Piretäs tuol mäe pääl pien tauk, ni ei sunkkaan tarv kaikke aik hermostu.

Tapsaa alkoi vituttamaan entisestään, uusi naapuri ja aukoo heti päätänsä ja on niin helvetin hieno äijä varusteineen ja sanoineen, ai perkele.

-Meikäläisen takia taukoa ei tarvi pitää, jatketaan vaan eteenpäin, tuolla lentokentän laidassa pystyy työntämään tasatyöntöä ja se helpottaa tilannetta.

-Passaa mul, Kari totesi.

Pian kaksikko hiihteli tasatyöntöä lentokentän Saimaan puoleista sivustaa pitkin. Kun miehet olivat puolessa välissä sivustaa, huomautti Kari.

-Kato mite erikoises paikas tuo sinine merssu o.

Mersu oli todellakin oudossa paikassa. Se oli parkkeerattu pusikkoon, ja se oli käynnissä. Pakoputkesta höyry vain nousi.

-No, niinpä on, totesi Tapsa.

Samalla hän kiinnitti huomiota, että sehän oli samanlainen kuin Soikkelin Ripolla ja jotenkin outoo, että siinä oli ikkunat huurussa.

-Odotas hetki Kari, käyn vilkasees, mikä on homman nimi, tuo näyttää tutulta autolta, virkkoi Tapsa ja lähti ladulta umpihangen kautta pusikkoon ja autoa kohti.

-Ooha varovain, hihkaisi Kari ja jatkoi.

-Sit ei tierä, mikä kahju siel o vastas.

Tapsa lähestyi autoa ja aivan muutaman metrin päästä autosta hän tajusi tilanteen.

Soikkelin Ripo eli tuttavallisemmin Liuhuletti oli tullut päivänainneille.

Rytmi oli takapenkillä vauhdikas, ja Tapsa mietti, miten hemmetissä hän ei tajunnut sitä ladulta käsin, auton iskarithan vatkasivat aivan sikana. Siinä Liuhu pisti nyt parastaan.

40 vuoden ikään päässyt Liuhuletti omasi pitkät vaaleat hiukset, jotka välillä olivat silmillä ja niitä piti välillä ihan puhaltamalla siirtää sivuun,

Kun tuuli purjeita pullottaa, on helppo olla ja rallattaa, mutta siinäpä vasta mies, ken naurahtaa, kun pursi kiville karahtaa.

Hyvinä aikoina tällaista miestä et välttämättä kylälläsi ole havainnut, koska kuljet niin omien etujesi sokaisemana. Mutta kun oikea aika koittaa, tällainen mies ilmaantuu kuin huomaamatta viemään sinut ja kyläläisesi vaikeitten aikojen yli.

”Se, että tietää jonkin asian, ja se, että tietää siitä asiasta jotakin, ovat kaksi eri asiaa.”

ISBN 9789523301979